

La independència de la història

Autor: Sebastià Sardiné i Torrentallé

Data de publicació: 24-11-2017

L'Institut Nova Història dóna a conèixer als lectors l'interessantíssim i en alguns passatges commovedor parlament amb què en Sebastià Sardiné i Torrentallé va cloure el 17è Simposi sobre la Història Censurada de Catalunya.

Bon vespre,

Primer de tot, vull agrair a l'organització i direcció de l'Institut Nova Història l'atenció i honor d'haver-me escollit per CLOURE aquestes jornades de vera història: història de la bona, treballada, rigorosa, apassionada. ÚTIL? En parlaré.

Gràcies també a vosaltres per ser aquí a la sala i per escoltar qui no és més que un ciutadà preocupat pel seu país, PER LA SEVA HISTÒRIA, però també pel seu FUTUR. I més ara: a pocs dies d'un nou TOMB HISTÒRIC que ho canviarà tot per a bé. HI CONFIO.

ANEM PER FEINA, que, com diu Martí Pol, "TOT ESTÀ PER FER i TOT ÉS POSSIBLE".

QUÈ HI PINTO JO en un acte tan solemne con aquest? Sóc un intrús dins la historiografia oficial. En sóc, d'aquella història que ha passat pel sedàs de la censura de la Inquisició i pel sedàs de l'oficialitat. I també en sóc, d'intrús, respecte del text ja escrit i repetit sense gaire crítica —no, els ensenyants, ensenyadors i escoltadors no n'han fet gaire, de crítica—. Repeteixo: QUÈ HI PINTA AQUÍ un advocat que s'ha dedicat a la fiscalitat i consultoria d'empreses?! Em fa basarda adreçar-me a un públic entès, estudiós, rigorós, preocupat per CONÈIXER LA VERITAT darrere de postulats dogmàtics que resulten falsos —els de HISTÒRIA OFICIAL—. Són els postulats d'una història oficial que és el resultat de la història prohibida, destruïda, amagada, tergiversada i manipulada per cronistes i relators. Els d'una història espoliada pels GOVERNS i amb la connivència durant massa anys d'alguns professionals asseguts

Per sort, vet aquí que, d'ençà de tenir primer un AUTOGOVERN VIGILAT i ara SEGRESTAT TALMENT COM LA PRÒPIA HISTÒRIA, uns professionals del ram o uns patriotes estudiosos —com molts de vosaltres aquí o absents— han començat,— amb molt d'esforç personal i emprant hores i hores d'estudi sostrets a la família, al lleure, a la llibreta d'estalvi— a furgar en fonts primàries. De vegades, han fet la seva feina combinant-la amb altres oficis: hi ha arqueòlegs, arquitectes, biòlegs, lingüistes, antropòlegs... Tots ells han anat analitzant diferent material. També documents escrits. I han tingut en compte la subjectivitat dels qui els van redactar, els quals estaven influïts pel seus condicionants. Uns condicionants que toca esbrinar. Vosaltres i jo mateix ens varem començar a fer preguntes, a qüestionar lliçons apreses, a discutir respostes... A fer ús, en fi, de la MASSA CRÍTICA i a dubtar de veritats oficials i oficioses. Conclusió: NO ENS CREIEM RES DEL QUE ESTIGUI ESCRIT des del PODER. No ens creiem documents arxivístics o textos condicionats per la censura. Cal, doncs, revisar i reescriure la història i fer-ho sense dogmatismes. Contrastadament i consensuada.

Aquesta necessitat sorgeix tant entre els nous professionals de la història com entre gent inquieta com vosaltres: els membres de l'Institut Nova Història, a qui solen criticar la innovació i a qui diuen que fa una tasca inútil i contaminada de nacionalisme. I això quan aquesta tasca hauria de ser lloada com a tasca feta i útil i del tot aprofitable en aquest esdevenir que s'albira! Confiem-hi. Quantes vegades us heu preguntat: per què serveix aquest gran esforç, dedicació, conferències, llibres, vídeos o actes com aquest que ara cloem? Que us escolta algú que tingui capacitat executiva per reconduir cap a la veritat el RELAT HISTÒRIC de tot plegat?. No podíem pas esperar gran cosa de la oficialitat acadèmica. Però sí que n'esperàvem de l'oficialitat autonòmica —ara DECAPITADA—. La vostra tasca, amics de l'Institut Nova Història, hauria de ser reconeguda primer i remunerada després en una forma o altra!

El vostre fer vos ha convertit, sense pretendre-ho, en el DESPERTADOR DE LA HISTÒRIA, en el despertador de la història fins ara adormida. Heu assumit aquest rol sense que ningú vos ho demanés, altruísticament, per responsabilitat personal i col·lectiva. Amb gent com vosaltres, amb l'INH, ES FA PAÍS. A més, la tasca de tantes persones anònimes com tenim a Catalunya és un actiu a valorar i a potenciar en la NOVA REPÚBLICA. I això si els nostres polítics, engarjolats o no, acaben fent el que han de fer.

Què volen aquesta gent, que, des del Comte-duc d'Olivares fins ara, no ha deixat de castellanitzar-nos ni d'anorrear-nos? Què volen aquesta gent que es querella contra càrrecs electes i els empresona? Llibertat per tots els nostres Jordis i polítics! I a aquests polítics, els demanem més claredat en el que fan o volen fer. Si sabem què volen, els votarem. O no!

La República, la volem. I la volem dins Europa. No dins d'una Europa amb cataractes, que sordeja, postbrèxit i en fase de prejubilació, sinó que la volem com a Europa de les Nacions i com a estructura mancomunada que defensa amb dents i ungles els drets individuals i col·lectius dels seus ciutadans i els dels exiliats i nouvinguts que es vulguin integrar entre nosaltres en igualtat de tracte i que respectin els nostres costums i drets —encara que per fer-ho, hagin de renunciar als seus furs d'origen—. I és que el nostre objectiu no és altre que créixer democràticament en pau. Volem aquest nostre Estat com a part d'una Euroregió més àmplia. Volem un Estat on s'hi puguin incloure, si ho volen, tots aquells que, en un moment o altre, formaren els Països Catalans —amb les franges incloses!—. Volem un Estat que formi part d'aquesta històrica Europa. I volem una Europa més social, més solidària, més sostenible, descarbonitzada i en harmonia amb la natura. I volem també una República Catalana que dignifiqui aquells cossos soterrats en cunetes o abandonats a la Serra de Pàndols i en tants d'altres indrets d'aquesta part de la Pell de Brau de la qual parlava el nostre Espriu.

Dispenseu-me un apunt personal. Vos ensenyo UNA CORBATA. És una corbata que un vell republicà em va donar fa més de vint-i-cinc anys. No em va voler dir de qui era, ni en quins fets va participar el seu posseïdor ni el lloc on aquests fets succeïren. Nomes em va dir que la portava un altre republicà quan, pres aquest i un seu altre company després de la guerra, va demanar, en ser detinguts, de mudar-se. L'un va fer a l'altre el nus de la corbata republicana, conscients que els afusellarien després d'un consell sumaríssim. El meu interlocutor, a qui poc coneixia, els va traure les corbates una vegada executats i les va conservar. Sabia que jo era republicà, molt més jove que ell. Me les va donar perquè, si volia, les conservés. No vaig poder mai traure-li més informació. Aquest home, al qual jo vaig ajudar a cobrar una pensió per la seva participació en la guerra, ja ha mort i s'ha emportat el seu secret a la tomba. He perdut una gran oportunitat de retornar la corbata a algun familiar seu. D'aquí que la guardi amb respecte. Però, d'altra banda, n'he trobat el fabricant i, tibant d'aquest fil, aniré investigant (Casa Ponsol 1835, Sant Sebastià). Una corbata, doncs, que té

una història i un propietari amb noms i cognoms desconeguts. És l'oportunitat per fer reviure una vida i explicar-la. Una de tantes vides que foren segades pels mateixos que ens priven ara de dignificar-ne la memòria. També la nostra memòria. Reposeu en pau, amics. Som aquí, per vindicar-vos. No vos afusellaren endebades. Finalment, serem republicans i podrem exercir-ne si no ens fallen els nostres dirigents. I d'aquesta República declarada i no publicada en el Diari Oficial, en fem, el poble català, victòria.

Per tot això, la coneixença de la Nostra Historia i de la història universal i global **ÉS UN DRET**. Però no és un DRET DECLARATIU —aquell que només s'anuncia, però no et deixen executar (dret a l'habitatge, a una vida digna, a rebre exiliats... a l'autodeterminació... quins bemolls!)—, sinó que és un DRET FONAMENTAL. I com a tal és exigible a qualsevol estructura d'estat i de govern. No podem devaluar els mots ni incomplir-ne el significat, com és ara el dret a una vida digna, o el dret a la pau o el dret a la pròpia història i a la lliure autodeterminació dels pobles, que és on rau la sobirania nacional. Quin paper tant trist, el de la Unió Europea! Els ciutadans naixem amb DRETS UNIVERSALS. Actuem per costums. Dels costums, en fem lleis i aquestes no poden vulnerar mai el DRET NATURAL ORIGINARI. Si un hom té un DRET, un dret inherent a tota persona i col·lectivitat, no hi ha d'haver govern que el qüestioni, sinó que els governs l'han de protegir. Tenim Dret a l'autodeterminació. L'Estat Espanyol no té dret a pertorbar-nos. Europa ens ha fallat. Ho tindrem en compte. Diu Junker que el nacionalisme és un verí. Ara bé, quin nacionalisme? El nacionalisme català o l'espanyol? Que no sap, encara, que la Nació Espanyola no existeix? Sí, Castella i altres nacions peninsulars, sí; però l'espanyola, no.

La guillotina que ha suposat l'aplicació del 155 ens ha fet despertar del somni. LA GENERALITAT NO ÉS NINGÚ. El processisme ha mort. Ara som purs manats i estem intervinguts. Amb eleccions imposades, amb estructures de partit obsoletes, amb unes persones elegibles que estan triades en sistema representatiu, amb votacions en llistes tancades que permeten el mercadeig de poltrones i parcel·les de poder gairebé vitalícies i en castes. Castes ancestrals que reparteixen engrunes a col·laboradors de bona o mala fe. L'objectiu que la ciutadania no s'ha de deixar segrestar, dins el Procés Constituent que algun dia endegarem, és el de regular l'exercici de la democràcia directa i participativa: llistes obertes i eleccions de revocació per si els càrrecs electes no compleixen.

He exposat que conèixer la pròpia història és un Dret. He explicat que aquest dret ha de ser Fonamental i, per tant, exigible a l'Estat i a tota autoritat. Tot ciutadà, tot alumne té dret a exigir a les seves autoritats i mestres, que li expliquin la realitat de la seva història individual i col·lectiva, amb les clarors i les foscores. Però, així mateix, aquest DRET FONAMENTAL ha de ser UNIVERSAL, és a dir, vàlid per a tothom i arreu del món. Li mancava encara una altra qualitat o característica, a aquest Dret: que, sent-ho, estigui reconegut per la propera Constitució de la República Catalana, com es demana en el MANIFEST presentat el propassat 25.10.2017 pel col·lectiu DHistCAT. En aquest document es demanava incloure aquest Dret en el futur text constitucional nostre. I encara s'hi demanava una altra característica: la JURISDICCIO UNIVERSAL. Segons aquesta jurisdicció, s'ha de permetre a jutges i a tribunals perseguir arreu del món l'incompliment de Drets Fonamentals. D'aquí la necessitat que consti tot plegat en la propera Constitució per a la República de Catalunya —que veig, dissortadament, llunyana—.

Aquesta nostra futura Constitució ha d'incloure, també, una Disposició Final, per la qual es deixi sense efecte el Decret de Nova Planta de 16.01.1716 i s'ordini al Parlament Català sortint de la propera contesa electoral (el 21.12.2017?) d'actualitzar i posar al dia aquella nostra darrera Constitució de 1705/6 (coneguda com a Llei d'Exclusió de la casa de Borbó), signada article per article pel meu convilatà Ramon-Frederic de Vilana Perles i Camarasa, Marques de Rialp i darrer protonotari de l'anomenada i qüestionada Corona d'Aragó.

La Constitució Catalana del 2018 haurà de recuperar l'esperit del nostre Dret Públic, on els jutges havien d'actuar sota criteris d'equitat i justícia i en base a Dret més que no pas en base a llei (recordem-ho: en Dret Català, les lleis injustes, no era obligat de complir-les). La Jurisdicció Universal afavorirà —si, com reclamem, altres nacions-estat s'hi afegeixen—, la creació d'una sòlida justícia universal on el DRET prevaldrà —efectivament i no pas teòrica— sobre la Llei.

Perquè tot això es pugui portar a terme i deixi de ser un plantejament teòric, ens cal UN ESTAT PROPI. Per crear-lo, ens hem de dotar de grans dosis d'autoestima individual i de país. I, centrant-nos en el tema que ens ocupa, en el fet que qui treballi LA HISTÒRIA ho ha de fer conscient que és una disciplina INDEPENDENT i que està al mateix nivell que altres disciplines científiques. A més a més, aquesta disciplina ha de tenir dotació pressupostària pròpia en R+D+I, (Recerca, Desenvolupament, Innovació) i, si s'escau, ha d'estar íntimament relacionada amb la resta de la comunitat científica, acadèmica i empresarial. I és de tots aquests àmbits d'on ha d'obtenir suports, recursos i desenvolupament efectiu. En aquest paper que reservem per a la història, l'Institut Nova Història hi és necessari: ha d'assumir la

responsabilitat d'impulsar l'estudi de la història dins la nounada República... parida per cesària, setmesona i segrestada dins d'una incubadora d'un Estat hostil.

Per aquesta raó, he titulat la cloenda d'aquestes jornades de l'Institut Nova Història com
LA INDEPENDÈNCIA DE LA HISTÒRIA.
Moltes Gràcies.

Arenys de Munt, 18.11.2017, acte de cloenda

Sebastià Sardiné i Torrentallé
Advocat
investigador històric
Membre de:

Sectorials de l'ANC
Juristes per la Independència
Intel·ligència per la Independència
Constituïm

Autor de la biografia sobre en Ramon-Frederic de Vilana Perles i Camarasa, marquès de Rialp
Autor de quatre llibres més d'història
Autor de la novel·la Sa Majestat el president de la República
Articulista polític.